

Академічна Панорама № 1 | 2001

Інформаційний бюлетень
Національного університету
"Києво-Могилянська
академія"

Хто сказав, що наука - справа не емоційна!?

З 22-26 січня пройшла сьома щорічна наукова
конференція "Україна: людина,
суспільство, природа" -
Дні науки НаУКМА

В номері:

- Дні науки 2001
- Vivat professores
- Вихованці Академії
- Культ-Ура
- Наші гості
- Знайомтесь
- Ювілей
- Публікації
- Життя Академії

Національний
Києво-Могилянський Академічний
центр

Вітаємо з новим Тисячоліттям!

512127

Наука-НаУКМА

Недаремно рідна серцю назва НаУКМА співзвучна слову «НаУКА» - на цілий тиждень, з 22 по 26 січня, студенти та викладачі знову поринули у світ науки. 280 доповідей, 3 круглі столи, жваві обговорення та презентація монографій, наукових публікацій наших викладачів - все це традиційні Дні науки НаУКМА, цього року сьома щорічна наукова конференція «Україна: людина, суспільство, природа».

Студентам в черговий раз вдалося своїми доповідями привернути увагу більш досвідчених науковців до оригінальних і актуальних проблем сьогодення. А науковцям з величезним досвідом вдалося зацікавити молодь проблемами, які на перший погляд могли б видатись несучасними. Студенти, які протягом тижня брали участь в роботі секцій і підсекцій, змогли не тільки зробити доповіді на теми, що їх хвилювали, потішити своє самолюбство (стільки відомих в Україні та поза її межами науковців зібрались послухати саме їх доповідь), а ще й подискутувати поза межами аудиторії із «метрами» щодо того чи іншого питання.

Загалом, робота 6 секцій та 22 підсекцій не пройшла непоміченою. І дійсно, цікаво як же виглядає Святковий календар українців на порозі III тисячоліття, і Чи можуть дані соціологічних опитувань контролювати дані референдуму?, а що таке Корпоративні інформаційні системи, чому існують Запозичення-англіцизми у мові сучасної преси тощо.

Надзвичайно актуальною для цьогорічної конференції в секційному відділенні, за визнанням багатьох учасників, була підсекція «Бібліотечно-інформаційна діяльність», яка розглянула нагальні питання сучасної бібліотечної справи - електронні ресурси, інтелектуальна свобода, доступ до інформації таке інше.

Окрім власне пленарних засідань і роботи секцій та підсекцій, останніми роками в НаУКМА широкого розповсюдження набули спільні круглі столи, де студенти, як відомо, почувуються вільніше. Так цього року круглий стіл, присвячений темі «Сучасна українська нація та націоналізм на межі третього тисячоліття: перспективи розвитку», зібрав студентів - представників різних спеціальностей. Студентське наукове товариство НаУКМА, Команда SIFE НаУКМА та інші студенти - всі вони прийшли поспілкуватися з відомими українськими представниками сучасної етно-га націології - В.Євтухом, Г.Касьяновим, О.Майбородаю. Жвава дискусія, яка тривала п'ять годин, залишила учасників втомленими, але задоволеними.

Якщо обговорення «Японознавство в НаУКМА: пріоритети», яке під керівництвом Центру

сходознавства НаУКМА розкрило перед учасниками весь спектр актуальних до вивчення тем Сходознавства, відбулося в кращих традиціях Світу Сходу, то традиційний Філософський різдвяний диспут

на тему «Пізнання та насильство» можна справедливо назвати правонаступником диспутів середньовічних філософів. Дотримуючись всіх офіційних правил класичного диспуту в складному змаганні одному з представників Молодіжного Гуманітарного Центру все ж вдалося здобути більше прихильників серед присутніх, ніж його опоненту. Однак переможених у диспуті не буває, а істина народжується саме так. Тому, зберігаючи в серці здобуту істину, учасники диспуту та спостерігачі чекатимуть своєї черги подискутувати - подискутувати з життям.

Важливою, як на мене, частиною конференції була презентація всіх наукових доробків наших викладачів - монографій, колективних робіт, підручників, публікацій. Як зазначив Михайло Теодорович Брик, перший віце-президент, доктор хімічних наук - на відміну від митців та письменників, науковцям так рідко випадає шанс поспілкуватись із колегами про свої дітища - про виплекані наукові твори. Тож сподіваємося, що ці зустрічі стануть традицією.

По завершенню Днів науки було нагороджено найактивніших учасників конференції. Їх прізвища та номінації Ви можете побачити в цьому випуску на почесній дошці «Наші НаукМовці», (див. 16-ту сторінку). Логічним наслідком проведеної Конференції, яка охопила всі сфери наукового буття: суспільну, гуманітарну, природничу, незабаром стане збірник найкращих доповідей студентів, викладачів НаУКМА та учасників з інших установ, що взяли участь в конференції. Цьому буде присвячено спеціальний випуск періодичного видання «Наукові записки НаУКМА».

**Тетяна Ільницька ,
студентка ФСНТ-IV,
прес-секретар НаУКМА**

Не тільки наукою ...

Щодня, протягом тижня Днів Науки, студенти, викладачі та гості НаУКМА мали змогу відпочивати після напружених конференцій та круглих столів разом із митцями, запрошеними Культурно-мистецьким центром Академії.

В Конгрегаційній залі відбулося декілька концертів старовинної, барокової та класичної музики. Виконавцями були відомі колективи та музиканти: камерний ансамбль "ORGANUM" з міста Суми, ансамбль старовинної музики "SILVA RERUM", а також К.Нестеровська, Т.Кур'ян, М.Нестеровська та Г.Ободенко.

Для прихильників театрального мистецтва Київський

експериментальний театр двічі представив виставу "Голомоза співачка" за п'єсою Е. Йонеско.

Всі охочі переглянути надбання сучасного українського мистецтва знайшли собі втіху в Галереї мистецтв НаУКМА, де відбулося відкриття художньої виставки "Учні Феодосія Гуменюка". Поряд із роботами самого майстра Феодосія Гуменюка, були представлені роботи його учнів: Г.Павленко, А.Гончара, О.Пазич, О.Олійника, О.Сомкової, О.Сусола, І.Годунової та В.Кравцова. З привітальними словами звернулися до них та всіх шанувальників живопису відомі критики та мистецтвознавці Володимир Підгора, Михайло Сільвачов та Віра Барінова. Після цього відвідувачі виставки мали нагоду переглянути роботи митців, поспілкуватися з ними, скуштувати шампанського із цукерками, і все це - під чудові акомпанемент Василя Нечепи, бандуриста-лірика за покликанням.

Отже, мешканцям Могилянки, а також її гостям відомо, як можна поєднувати приємне з корисним.

*Юлія Коломак,
спеціаліст ВЗІ*

Пам'ятаємо...! ?

«Я, Галшка Гулевичівна, даю, дарую, записую, фундую добра мої власні - власний мій двір із землею, зі всіма до того двору і землі правами й належностями на монастир Учительний і на школу дітям народу християнського православного. У той двір і на його плац школу впроваджаю», - так писала 15 жовтня 1615 р. Галшка Гулевичівна у своєму фундуші, який поклав початок Київській братській школі, отже - нашій Академії.

За традицією старої Академії 22 грудня 2001 р., через 385 років від цієї події, слова, вписані рукою Гулевичівни, знову звучали, але вже в Конгрегаційній залі нашої Академії. На вечорі Галшки Гулевичівни було людно, серед численних

гостей виднілося кілька наших студентів і навіть професор однієї з кафедр. На столі горіла свічка пам'яті, а з портрету дивилась Галшка, ніби й не розділяли нас чотири століття.

Старий пергамент огортає вечір,
що блиск очей і їх тепло зберіг.
Жіноча щедрість і понині світить:
дарує Галшка школі оберіг.

Вечір відкрив перший віце-президент М.Т. Брик, слово мали віце-президент Н.Р.Шумкова, настоятель нашої церкви о.Богдан, завідувач НДЦ «Спадщина» З.І.Хижняк, декан по роботі зі студентами О.В.Третьякова та гості: віце-президент «Європейського дому» В.П.Омельченко, координатор програми «Діалог культур» Н.І.Давидова, художник, чиє ім'я вписано до міжнародного рекомендаційного каталогу - Н.Я.Кочережко та інші. Кожен знайшов добре слово про Гулевичівну, про вагомість її вчинку. З цікавістю слухали голову Спудейського братства Катерину Поліщук про результати анкетування серед студентів з питань сучасного благодійництва.

Були побажання й пропозиції: помістити в Конгрегаційній залі портрет Гулевичівни, замінити малохудожній портрет Григорія Сковороди, проявити активність у справі повернення історичних цінностей, що належали в свій час Академії, виготовити нові пам'ятні дошки засновникам і видагним діячам Академії.

Приємне враження на присутніх справила лауреат Всеукраїнського конкурсу «Боромля-2000» Оксана Хомич, зачарувавши що голосом, що грою на бандурі, а 12-літній Ярослав Джус, єдиний в Києві лауреат конкурсу юних композиторів, підкорив усі серця - грав натхненно, радісно, віртуозно.

«Подай, Господи, рабам Твоїм, що стоять у цьому Святому Храмі, а також усім, хто навчається і навчає у Богохранимій Могилянській академії, прощення провин, вільних і невольних, радости у трудах духовних і фізичних і збережи їх у щасті і здоров'ї на многії літа!» - рефреном звучать слова о.Богдана у молитві на честь засновника й покровителя Кисво-Могилянської академії св. Петра Могили.

Дійство відбувалося 15 січня 2001 року в академічній Благовіщенській церкві. Біля горельєфу Митрополита, що на фасаді Старого корпусу, лежали квіти, відправу вели два священники, два диякони й прислужник, а в церкві стояли, похиливши голови, шість осіб з Академії (трое з них студенти).

Що це? «Вмирає пам'ять, мертве сохне гілля і неминуєць цю не боротьбу?» Чи ми вже самі все знаємо і все вміємо? Треба поспішати виборювати життя. А в пам'яті: «...Подай, Господи, усім, хто навчається і навчає у Богохранимій Могилянській академії, прощення провин вільних і невольних.»

*З.І. Хижняк,
керівник Науково-дослідного
центру вивчення спадщини КМА*

Професор Роланд Піч: “Політик без моралі - розбійник.”

Особистість професора Роланда Піча справді унікальна вже хоча б тому, що, як сказав Вілен Сергійович Горський (професор кафедри філософії НаУКМА), це чи не єдиний історик філософії, який, не маючи жодних родинних зв'язків в Україні (сам він родом з Німеччини), самотужки (!) вивчив українську мову і вже кілька десятиліть займається дослідженням історії української філософії. Ще коли про таку видатну особистість вітчизняної філософії, як Юркевич, писали тільки те, що це той негідник, який наважився критикувати Чернишевського, Роланд Піч написав цілу монографію на основі його вчень, опрацювавши рукописні матеріали, що зберігалися в нашій Центральній науковій бібліотеці. На той час наші науковці ще туди навіть не добирались, а він прибув сюди з Німеччини, щоб підняти ці безцінні документи.

Лінгвістичні здібності п. Роланда просто вражають. Цікаво, що першу свою освіту він здобув у Італії. Зовсім не знаючи італійської, Роланд Піч вступив до університету і за дуже короткий час оволодів нею досконало. Більш того, пан професор вільно спілкується кількома слов'янськими мовами, англійською, французькою, оперує східними мовами, не кажучи вже про старосерейську, латину і санскрит.

З 1992 року Роланд Піч бере участь у відродженні Києво-Могилянської Академії. Спочатку він навіть читав кілька спецкурсів з історії української філософії. Та основна його спеціалізація - середньовічна європейська філософія. На початку 2000-2001 навчального року він викладав “Середньовічну філософію” та основи індійського філософського світогляду “Шанкара і Веданта”. Незважаючи на велетенський обсяг роботи вдома (пан професор є деканом філософського факультету Українського вільного університету в Мюнхені, також працює в Мюнхенському державному університеті) щороку вересень Роланд Піч традиційно присвячує нашим студентам. Тож ми не могли не скористатися нагодою трохи ближче поспілкуватися з людиною, яка зробила такий значний внесок у розвиток нашої Академії, в поширення української наукової думки в світі.

- Пане Роланде, що спонукало Вас зацікавитись саме Україною?

- Україна не є для мене основним предметом дослідження. Я займаюся славістикою загалом. А саме зараз об'єктом мого вивчення є турецька культура, та й, якщо брати ширше, - Центральна Азія: китайський світ з одного боку, турецький та й український з іншого - все це надзвичайно цікаво.

- Вам, мабуть, доводиться багато подорожувати?

- Остання моя подорож - це була участь у VI Світовому конгресі експертів з Середнього Сходу в Фінляндії. А загалом так багато подорожувати - неможливо, бо треба працювати, читати лекції, приймати іспити, дисертації - це все велика відповідальність.

- Чи відрізняються Ваші методи викладання в Німеччині та Україні?

- Ні, абсолютно. Підхід той самий. Лише мова інша.

- Процес становлення нової системи навчання дуже складний, він у нас лише розпочався. Оскільки Ви вже доволі довго працюєте в Україні, як можна оцінити зміни, що відбулися, з європейської точки зору?

- Ґрунтовних змін старої “совєтської” системи я ще не бачу. За радянської влади окремо функціонували університети -

займалися освітньою діяльністю, а окремо - Академія наук, що вела дослідницьку роботу. Так не повинно бути. Осередком науки мають бути університети. Кожен професор повинен і навчати, і вести наукову роботу, хоча це і важко.

- Що перш за все необхідно робити для вдосконалення в цьому плані?

- Найважливіше - це знайти дороги до Європи, наводити контакти з європейськими університетами, адже у сфері саме гуманітарних наук таких зв'язків не вистачає. І найперша проблема - це мова. У нас в Німеччині кожен професор повинен викладати мовою університету. Науковець повинен знати хоча б кілька мов, на те він і науковець. Та ця проблема легко вирішується. А найголовніше - це адаптація в новій системі. Бо в нас вимоги до студентів значно відрізняються, і перша причина - це ґрунтовніша базова освіта. Тобто, впроваджуючи зміни, треба починати саме зі шкіл.

- У кожній нації сформований свій специфічний погляд на світ. Як би Ви могли охарактеризувати особливості сприйняття філософської думки саме українцями?

- Загалом східні слов'яни мають чудові здібності до сприйняття. Так, вони мають певний потенціал, а це бачу. І я захоплений тими студентами, з якими працюю: вони чудово схоплюють і аналізують інформацію. Та й конкретно німецьку філософію в Україні сприйняли досконало, взяти хоча б того ж Юркевича: його критика Канта просто чудова. У вас історично зумовлений занепад духовної атмосфери. І зараз все треба будувати спочатку

Але не обов'язково чітко калькувати західні моделі, це треба робити виходячи з власної культурної специфіки, власних потреб. І це не проблема людей, бо здібних людей тут достатньо. Потрібно змінювати структури. І почати - зі структури власної свідомості. Я вже казав студентам: ви є поколінням без батьків. Приблизно така ж ситуація була в Німеччині після війни. Немає сталої системи цінностей, немає орієнтації в житті. Посткомуністичне суспільство - це дуже небезпечно. Та з іншого боку, коли немає нічого - це добре, це вимагає від людей пошуку.

- Як Ви вважаєте, чи потрібна державі якась єдина ідеологія?

- Один німецький політолог сказав, що ідеологія починається там, де є заборона на запитання. Ця ситуація вам уже знайома з власної історії, чи не так? Я згоден з тим, що сказав один з наших найкращих канцлерів Шмідт: держава не має права керувати духовним світом народу, держава є держава. Ідеології не має бути, але загальні цінності потрібні, і про них мають дбати політичні сили. Так, як каже філософ, політики без моралі бути не може. Політик без моралі - це розбійник.

- Над чим Ви працюєте на даний момент?

- Тепер маю дуже багато роботи. Готую до друку одну арабську книгу “Тема мудрості”. Цей переклад з арабської на німецьку ми готували багато років, і от нарешті роботу майже завершено.

- А як щодо вільного часу? Чи маєте якісь захоплення окрім науки?

- Вільного часу в мене майже немає, але час від часу люблю піти в гори, не як альпініст, а так - відпочити трохи. Також люблю класичну музику, навіть сам трохи граю на скрипці.

**Розмову вела Олесь Струк,
студентка ФСНТ - І**

МФ НаУКМА - Миколаївська Фортеця НаУКМА.

Сьогодні ми звикли святкувати визначні дати, що сягають корінням у тисячолітню давнину - 2000 років з Різдва Христового, 1500 років Києву, 1000 років Хрещення Русі. І хоча 200 років незалежності США, 100 років емансипації жінок, 300 років індустріальній революції вражають наш розум, вони не тішать душу так, як віхи особистого життя - дати, які неможливо забути. День народження первістка, ювілей, річниця весілля, -

це те, що за переживаннями та емоціями затьмарить найграндіозніше святкування з нагоди 40 000 років існування людини на Землі чи народження сонячної системи. А 5 років Миколаївської філії Національного університету «Києво-Могилянська академія» для нас - це дата, яка яскравою стрічкою влітається в історію розвитку родини НаУКМА.

І коли 17 січня 1996 року Вчена Рада Національного університету «Києво-Могилянська академія» ухвалила Концепцію, бізнес-план та Положення про Миколаївську філію Національного університету «Києво-Могилянська академія», ніхто не знав чого чекати через 5 років, вже в новому тисячолітті, від молодого, але активного члена родини НаУКМА. А за п'ять років відбулась незлічена кількість подій - подій, які показали, що «дитинча» виросло, зіп'ялось на власні ноження та чимчикує у світ.

З трьох факультетів, перший набір на які відбувався 14 липня 1996 року: факультету економічних наук, факультету еколого-медичних наук та факультету комп'ютерних наук, на яких загалом вчилася 175 осіб, молода та перспективна

Філія зросла до шести повноцінних акредитованих факультетів. Тепер до Миколаївської філії мають змогу вступати юнаки та дівчата, професійними інтересами яких є ще й право, політологія та іноземна філологія.

Та й поза навчальним процесом, як виявилось, студенти в Миколаєві не сумують - у липні 1998 року на базі департаменту екології МФ НаУКМА засновано обласну організацію ВЕЛ - Всеукраїнську Екологічну Лігу, і вже 8 липня вперше стартувала морська екологічна наукова експедиція студентів-екологів МФ НаУКМА на власному судні «Гей»; у вересні того ж року розпочав роботу Економічний клуб. Участь в місцевих наукових конференціях, конференціях всеукраїнського та міжнародного масштабу, а також міжнародних конкурсах протягом навчального року дозволяє задовільнити наукові інтереси як студентів, так і викладачів. А галерея мистецтв та Культурно-мистецький центр МФ НаУКМА надають можливість відпочити і тілом, і душею, пофантазувати після робочих буднів.

В березні 1999 року на базі університету за грантом програми «Small Project Assistance» було відкрито ресурсний центр англійської мови в Миколаєві, а в червні того ж року - Центр франкофонії та постійне представництво Миколаївської обласної асоціації «Альянс Франсез». Та апогеєм життєвих віх ще молодого вузу стала перша Конвокація - Конвокація-2000, під час якої перші випускники отримали дипломи бакалаврів.

Діти ростуть, і перші бакалаври МФ НаУКМА вже поринули у вируючий світ сучасності, а та сама маленька Миколаївська Філія й не помітила, як стала дорослою й сильною, як промайнули п'ять років активного життя-буття.

Тож 17 січня 2001 року, на офіційному святкуванні Дня народження молодшого члена родини НаУКМА, було що згадати і за що порадіти. І святкування вдалося на славу - розмаїття студентських художніх та інтелектуальних виступів переконало - південні зорі - надзвичайно яскраві, а південні землі - надзвичайно родючі!

*Тетяна Ільницька,
студентка ФСНТ-IV,
прес-секретар НаУКМА*

Шановні читачі! Пропонуємо вашій увазі інтерв'ю з другою особою Університету - першим віце-президентом, віце-президентом з наукової роботи НаУКМА, доктором хімічних наук, професором Михайлом Теодоровичем Бриком.

«У мене з'явилося дуже несподіване хоббі - я став колекціонувати герані...»

Довідка:

М.Т. Брик народився 1 січня 1941 року в с. Юстинівка, Підгасцького р-ну, Тернопільської області.

1962 року закінчив навчання в Кременецькому державному педагогічному університеті та вступив в аспірантуру Інституту хімії високомолекулярних сполук АН УРСР (м.Київ);

1967 року захистив кандидатську дисертацію;

1980 року захистив докторську дисертацію;

1968 -1997 - працював в Інституті колоїдної хімії та хімії води (пройшов шлях від молодшого наукового співробітника до заступника директора);

З 1992 року президент Українського мембранного товариства;

З 1997 року працює в НаУКМА:

1997-2000 - проректор з наукової роботи і завідувач кафедри хімії;

з 1998 р. - директор центру екологічних досліджень НаУКМА;

з 2000 р. - перший віце-президент, віце-президент з наукової роботи НаУКМА

Життєва позиція Михайла Теодоровича:

«В будь-якій справі треба бути абсолютним, категоричним і ніколи не треба бути центром цієї справи. В будь-якій справі, яка б вона не була важлива, серйозна, треба вміти змістити себе, тобто глянути на неї збоку, відсторонитись.»

- Отже, Ви вже три роки працюєте в Академії...

- Так... І що мені найбільше сподобалося після Академії Наук - це те, що тут буває життя, люди працюють, молодь..., тут гамірно (хоча гамір - це не найкращий варіант роботи). До того ж, здійснилася моя потаємна мрія - щасливий випадок привів мене до Києво-Могилянської академії. Єдине, що непокоїло - хотілося викладати одразу. На жаль, з різних мотивів, з різних причин перші два роки я практично не викладав. Друге, що мені хотілось негайно зробити - це організувати (оскільки я був проректором з наукової роботи і завжди займався науковою роботою) якийсь науковий центр, лабораторію, де можна було б серйозно займатися наукою в тій галузі, в якій я працював і яку знав. Адже тільки адміністративна робота нормального вченого навряд чи може повністю задовольнити. Власне, це ті перші

незручності, відчуття неповноти, які я відчував, прийшовши на роботу в НаУКМА.

- Академія завжди славилася, особливо в свої перші роки, ліберальністю та демократичністю стосунків адміністрації зі студентами. Як Ви це сприйняли на початку своєї роботи і як ставитесь зараз?

- Знаєте, мені загалом подобається, але я маю дати пояснення. Особливо на початку я навіть був певною мірою в захопленні від цього. Але я людина досить твереза і реалістично мисляча. Будь-яка справа має зворотній бік. На жаль, я побачив, що є і негативні наслідки. Можливо, це пов'язано з загальним рівнем культури суспільства і іноді ця, так звана ліберальність, свобода, набирає форм не дуже добрих. Я не хочу сказати, що це є наслідок ліберальних стосунків, але ліберальність не повинна, по-перше, переходити в панібратство, а, по-друге, при всій ліберальності, при всіх нормальних демократичних стосунках дистанція має залишатися. Тобто я за демократизм, але за тверезий, раціональний демократизм. І ще раз підкреслюю, я за демократичність, але за холодну, раціональну, жорстку демократичність - підбирайте будь-які епітети - а не за всеохоплюючу, емоційну, вибачте за вираз, слюняву. Це мої установки, чисто внутрішні, я ними керуюся у спілкуванні зі студентами. Питання, знаєте, воно дійсно є

і буде актуальним, про стосунки адміністрації зі студентами, тим більше, що нашим студентам багато чого дано демократичного. І це хороша традиція, я не хотів би, щоб думали інакше, я її підтримую внутрішньо, але в усьому має бути межа.

Зобов'язання мають бути двобічні, і якщо ми поважасмо один одного, якщо ми співпрацюємо, інакше ж бути не може, бо немає викладачів без студентів, студентів без викладачів.

- Як Ви ставитесь до того, що наші студенти працюють і навчаються водночас?

- Я ставлюсь цілком нормально, як реаліст, як твереза людина. Я розумію, що на стипендію і на батьківські гроші не проживеш. Багато хто зі студентів, особливо в магістеріумі, мають сім'ї. Працювати треба. Але, знову є дилема: дуже важко вчитись, треба мати дійсно силу волі і бажання, щоб нормально вчитись і водночас працювати. Десь людина мусить давати якусь слабину: або в навчанні, або в роботі. Але з іншого боку, в тому, що студенти працюють є дуже велика користь, я не кажу вже про чисто меркантильну. Я маю на увазі, що вони набувають практичного, професійного, життєвого досвіду.

Вони загартовуються. Власне, цим і прискорюється темп визрівання людини, громадянина і професіонала, бо дійсно той, хто серйозно ставиться і до навчання, і до роботи, фактично після закінчення Університету є вже готовим фахівцем.

- Для студентів завжди було дуже важливим, те, що до них ставляться як до дорослих людей. Якщо ти доросла людина, то ти сам можеш планувати своє навчання. І стосовно лекцій була вільність, вільність в тому плані, що більше уваги приділялося здатності самостійно навчатися. Як ставиться наш перший Віце-президент до продовження цієї традиції?

- Цілком нормально, позитивно, тобто, я вважаю дійсно, що студент має законне право (це є доросла людина, це є свідома людина - будемо виходити з таких аксіом) ходити чи не ходити на лекцію. До речі, ця проблема теж двобічна. Якщо викладач знає добре свій предмет і викладає його цікаво і глибоко, має свіжі знання, а не конспект десятирічної давнини, вибачте за натуралізм - замусолений, то студент сам буде ходити і слухати. Не всі, але і не треба, щоб всі ходили - ніколи всі не були однакові, не завжди всі цікавились всіма предметами. Так що з цієї точки зору, в тому, що не ходять на лекції, є дуже велика частка вини викладачів. З іншого боку, я вважаю, що відвідування лекцій, якщо вони щось дають студенту, є дуже бажане, бо живого спілкування не може замінити ніякий Інтернет. Якщо я, скажімо, працюю в певній галузі хімії, і я там працюю активно як вчений, то я можу зацікавити студентів, розповісти цілий ряд нових речей і нюансів, чого ніколи не зробить ніякий підручник, ніяка дискета. Тут індивідуальність викладача, безумовно, відіграє велику роль.

Але і студент має цікавитися, і викладач повинен його зацікавити. Тим не менш, я думаю, що невідвідування лекцій аж ніяк не сприяє кращому знанню предмета.

- Це те, що стосується бакалаврату, а якщо говорити про магістеріум?

- Так, але Ви знаєте, наскільки я дізнався нещодавно, фактично, відвідування лекцій в Магістеріумі є офіційно обов'язковим. На цьому наполягають викладачі. Що таке, по великому рахунку, магістр? Це майбутній дослідник і майбутній вчений. Їхня робота аж ніяк не повинна заважати навчальному процесу і перетворювати Магістеріум в заочну форму навчання. Я категорично проти цього. Студенти мають усвідомлювати на що йдуть. Або давайте зробимо вечірнє навчання, вдень будуть працювати, а ввечері куняти за партами.

- А чим Ви захоплюєтеся в позаробочий час? Чи маєте якісь хоббі?

- Знаєте, хоббі будь-якої людини, захоплення, чим вона займається, вони з часом цілком закономірно можуть змінюватись. В молоді роки просто не вистачало часу і взагалі я вважав, що воно не варто того, це марна втрата часу. Так от тому довгий час хоббі в мене не було. Але пізніше, оскільки я цікавився різними речами, з'явилося дуже несподіване хоббі - я став колекціонувати герані. В мене балкон квітнув найрізноманітнішими барвами - від яскраво-білого, ніжного, до майже чорного - всі відтінки. Я зібрав більше тридцяти сортів. А потім захопився ірисами. І знову я назбирав хтотзна-скільки сортів.

Є ще пасивне хоббі. В якому плані пасивне: ще коли я тільки почав займатись науковою роботою, в 60-ті роки, був досить інтенсивний обмін окремими відбитками публікацій. Інтернету не було, і якщо ви хотіли познайомитись зі статтею, або вас цікавив цей автор, виготовлялись такі листівки: «прошу вислати вашу статтю». З одного боку це своєрідний обмін, з іншого - це, якщо не прямий, то все ж таки краший науковий популярис цієї статті, тобою цікавляться колеги, це підігріває самолюбство науковця. І я якось мимоволі став збирати поштові марки, до того ж тільки ті поштові марки, які я отримую, я їх не збираю активно, тому це називається

пасивне хоббі. Це принцип для мене внутрішній, я збираю тільки ті марки, які прийшли до мене з листами. Виявилось, що я маю марки приблизно 60 країн світу: з усіх європейських країн, з деяких африканських, з Латинської Америки, до того ж є просто екзотичні країни, скажімо, Катару, виявляється, там також займаються наукою хімією.

- Які телепередачі Ви дивитесь, які телеканали найбільше подобаються,

газети, інша періодика?

- Знаєте, по телебаченню я зараз практично нічого не дивлюся окрім інформаційних програм. І то далеко не всі. Слава Богу, на кожному каналі є такі. Надаю перевагу «Новому каналу», в меншій мірі «1+1», ще в меншій мірі «Фактам» на «ICTV», і зовсім практично перестав слухати новини по першому каналу, офіційному. Передплатую «Вечірній Київ», «Літературну Україну», «Українське слово».

- У вас велика сім'я?

- Ні, в мене сім'я дуже маленька, на жаль. Маю доньку і вже одного онука. Я можу зараз тільки пошкодувати про те, що свого часу не зважився хоча б на двох, трьох дітей.

**Ірина Белашко,
керівник відділу зв'язків
із громадськістю НаУКМА**

Не пусті глечики - Homo Academicus!

«Наша перша посвята - це було таке надзвичайне дійство... Воно відбувалося в першу річницю незалежності України. Нам усім роздали одягнуті киреї, це був вечір, і кожен мав у руках свічку... Процесія здійснила обхід університетського містечка, потім ми увійшли на академічну площу, відбулася посвята нашої альма матер та інавгурація ректора... Це все було так піднесено, так зворушливо... наче дійсно посвята у якийсь клан...»

Колись під час свого виступу у Львові В'ячеслав Брюховецький сказав, що студенти першого набору в КМА - це дуже особливі люди, бо, щоб вступити до вузу, не знаючи, що їх там чекає і чим це закінчиться, вони повинні бути не лише розумні, а й з великою долею авантюризму...

Ярина Ключковська була однією із тих особливих людей, які потрапили в Могилянку 1992-го. Вступивши на факультет гуманітарних і суспільних наук, вона обрала своєю спеціальністю культурологію, потім звузила її до компаративістики, продовжила вивчати літературу на магістерці... І, до того ж, здобула почесний статус стипендіатки ім. Петра Могили. Та, отримавши ступінь магістра в НаУКМА, вирушила за океан, де «після двох років гризіння граніту... отримала ступінь магістра наук в галузі масових комунікацій із спеціалізацією зв'язки з громадськістю, або паблік рілейшинз!... можна не дослівно!...» Зараз Ярина повернулася на рідні простори, працює у PR-агенції «ROMYR» і має величезні плани на найближче майбутнє.

Ви вже даруйте за великий обсяг цього інтерв'ю, але з цією людиною таки є про що поговорити. Ще б пак! Все-таки випускниця НаУКМА...

- Коли ти вступала до Могилянки, це був саме перший набір, і, відповідно, ніхто нічого про цей вуз не знав. Чому ж ти вирішила вступати саме сюди?

- Києво-Могилянська академія промайнула в пресі таким метеором!.. І я, читаючи, думала, як класно буде тим людям, які зможуть туди вступити. Адже тоді йшлося про те, що подавати документи можна лише після одного-двох років навчання у якомусь вузі. Але потім медалістам після школи також дозволили спробувати. Тоді так склалося, що я вступила до Львівського університету вже за співбесідою, тож вже не хвилювалася за це. І, без будь-яких надій, майже випадково приїхала до Києва і написала тест. Вийшла звідти з комплексом неповноцінності, після того, як побачила контингент, поїхала додому і... забула про це. Аж потім мій батько якось був у Києві і зайшов подивитися результат. Я була вдома, а він дзвонить: «Яринко, ти вступила!»... І лише провчившись тут деякий час, я зрозуміла, як докорінно змінила своє життя.

- Гуманітарні дисципліни ти обрала тому, що дійсно цього хотіла, чи подала заяву на цей факультет, щоб просто потрапити в Могилянку?

- Ні, мене дійсно цікавили гуманітарні дисципліни. Окрім того мене приємно вразило те, що з першого року навчання не потрібно обирати свою спеціальність,

оскільки зараз, озираючись на свій досвід, я вважаю, що в сімнадцять років людина не може знати точно, чим вона хоче займатися. І власне мої ідеї про те, чим я хочу займатися, кристалізувалися в процесі навчання.

- Зараз іноді говорять, що процес навчання в Академії - це вакуум, перебуваючи в якому, люди не знають реального світу...

- Це якраз не був вакуум. Це неправильна метафора. Я б це швидше назвала багатовекторною політикою. В нас розвивали різні речі: прекрасно поставлена була мовна освіта, принаймні тоді, 8 років тому, соціальні та гуманітарні дисципліни... Це була така солідна база, на якій потім можна було будувати буквально будь-що. І це прекрасно, тому що людина стає зрілішою, і на основі того вона може прийняти рішення: о'кей, я хочу цим займатися... І ця база створилася не лише за рахунок навчальної програми, а й за рахунок студентів, викладачів... Не знаю, як зараз, але тоді Академія зібрала найкращі викладацькі сили. За рахунок усіх тих факторів тоді сформувався специфічний прошарок, за яким ганяються зараз роботодавці. Homo academicus - це був своєрідний тип людей. І ми всі виходили звідти як особистості, яким легко реалізувати себе в будь-якій сфері, а не як пусті глечики, в які можна влити будь-що. За це я Академії дуже вдячна. Я вважаю, що це і є її основна мета - підготувати людей саме до реального життя, людей конкурентноздатних.

- Але як сталося, що ти розірвала своє звичне середовище, після того, як випустилася з Академії?

- Ти маєш на увазі зміну моєї спеціальності?.. Якби ми жили в ідеальному світі... могли робити що завгодно, відчуваючи сатисфакцію не тільки моральну, а й матеріальну, я б займалася тим, чим я хотіла займатися - літературою. На мою думку, я отримала дуже добру освіту в цьому плані, і мене виховали як... ну... відповідального літературознавця. Я знала, що, живучи в цьому неідеальному світі і займаючись цим, я би була неповністю реалізованою особистістю. І тому я обрала інше.

Наші вихованці

Я вважаю, що треба реально дивитися на речі. Мабуть, саме Академія в мені це і виховала - не пристосуватись, а увійти у світ, в якому ми живем. Тому мене зараз більше приваблює кар'єра в діловій сфері, а не в академічній.

- *І як почалися твої професійні зміни?*

- Випадково. Я пішла працювати, спочатку щоб заробляти собі на життя, і мені це сподобалось. По-перше, це відповідає складу мого характеру, по-друге, я тут можу застосувати знання, здобуті в тій самій Академії: і знання іноземних мов, і знання соціальних наук. Мої чотири роки написання курсових і дипломних з літератури не пройшли дарма: в моїй спеціальності дуже важливо вміти висловлювати свої думки на письмі. Тобто кожна цеглинка, яку закладали в мені в Академії... жодна з них марно не пропала. І хоч вже тоді мені подобалися зв'язки із громадськістю, я вирішила продовжити навчання з літератури на магістерці і отримала від того масу задоволення. Цілком серйозно розглядала можливість займатися науковою діяльністю, але зрозуміла, що, ділячи себе між одним та іншим, я багато не досягну ні в одному, ні в іншому. І я зробила свій вибір, який щасливо збігся з можливістю поїхати на навчання за кордон і отримати диплом та досвід роботи в галузі, яка в нас не розвинена.

...Це був Державний університет Сан-Хосе - центру всесвітньовідомої Силіконової долини в Каліфорнії. Місто відоме тим, що це світовий центр інформаційних технологій - так званої нової економіки, і ще там найвища концентрація мільйонерів на один квадратний кілометр. На моїх очах відбувалися зміни, народжувалися і помиралі компанії... це надзвичайно цікаво! Там не дивина зустріти людину мого віку, яка має на своєму рахунку кілька мільйонів і є засновником кількох компаній. Там просто рай для людей підприємливих і розумних. І я думаю, що в наших людей є не менший потенціал...

- *І в цей рай приймають наших людей?*

- От власне... Дуже багато наших розумних людей виїжджає туди... А я гадаю, що це неправильно. І нашим людям зовсім не треба кудись їхати, для того щоб себе реалізувати...

- *А для того щоб заробити кілька мільйонів?*

- Можна. Але важко. А ті самі кілька мільйонів можна заробити і тут. Я хотіла сказати про те, що людина може реалізувати свій життєвий потенціал тоді, коли вона цього хоче. Там я побачила молодих людей, які, не зважаючи ні на що... чи вони з Індії, чи з Мексики, чи з Тайваню... часом дуже бідні, а їхні батьки без вищої освіти, а вони пробивали собі дорогу і досягали успіху. Для мене це був наочний приклад. Крім того в мене була нагода попрацювати рік в провідній PR-агенції Силіконової долини... Це величезний досвід, який я горю бажанням застосувати в нас і передати

його іншим. Зокрема найближчим часом, сподіваюсь, мені вдасться почати викладати курс у Школі бізнесу НаУКМА.

- *А які у тебе плани на майбутнє?*

- У мене є така рожева мрія: створити власну PR-агенцію, яка б обслуговувала не лише багаті транснаціональні корпорації, а й вітчизняні фірми, які, можливо, не можуть собі дозволити багато коштів на рекламну кампанію... Мені хотілося б їм показати ті можливості, які дійсно є, займатися PR-ом на високому рівні, щоб відновити той його певною мірою дискредитований у нас статус. І я вважаю, що так я принесу людям не менше користі, аніж коли б я займалася науковою роботою. Тому мені б не хотілося, щоб на мене ображалися мої викладачі, бо я зрадила літературу... Мені хочеться вірити, що я завжди зможу займатися нею на рівні хоббі. Це був мій вибір. І, до речі, все починається з того, що в Академії, маючи можливість вибирати собі предмети, ти усвідомлюєш, що і в житті ти маєш право зробити вибір. І дуже неправильно, на мою думку, зараз проводиться межа між навчанням і роботою. Це повинно бути як одне ціле. Людина повинна мати змогу піти і застосувати свої знання. Особливо це стосується магістерки. Зокрема в Штатах навчання на магістерці проводиться у вечірній час, бо якщо у людей вже є диплом і є спеціальність, вважається неправильним не давати їм працювати. Оскільки сама суть магістерської програми - перетворити працівника у менеджера, керівника. А для цього людина повинна на практиці застосовувати свої знання. І мені хотілося б бачити більшу толерантність у цьому плані в Академії.

Також мені б хотілося бачити в студентах Академії більше елітності, більше цього снобізму. Я вважаю це позитивним. Бо якщо людина знає, що вона не така, як всі, ця установка їй допомагатиме впродовж усього життя.

До речі, нещодавно відбулася зустріч випускників Академії. І принагідно хочу сказати, що групі випускників КМА дуже хотілося б бачити такі події більш організованими. Ідея створення асоціації випускників витає з першого дня випуску, але чомусь досі ніхто не взявся за її реалізацію. Особисто я б охоче взялася допомогти у цій справі, і мені здається, що тут академія повинна проявляти більшу ініціативу, адже це люди, які потенційно можуть допомогти своїй альма матер - і морально, і матеріально, можуть прийти викладати сюди чи набирати випускників собі на роботу... Окрім того, це справді така унікальна група людей, яку було б гріхом розгубити.

Так, такі гріхом...

*Розмову вела Олеся Струк
студентка ФСНТ-*

Концерн «Енран» - відома компанія як в Україні, так і поза її межами. Концерн розвивається, займає пріоритетні позиції, розширює сфери впливу - від виробництва та продажу меблів до інформаційних систем для великих організацій та корпорацій. Членами великої родини «Енран» є «Енран-Акрос», «Енран-Комфорт», «Енран-Амор», «Енран-Телеком», «Юніон», інженерний центр «Екострум» та торговий дім «Енран». У компанії з'являються нові партнери і нові ринки збуту. Кредо концерну «Енран» формулюється просто: розвиток, творчість, якість, лідерство.

Отже, продовжуючи нашу рубрику «Друзі Могилянки», ми знайомимо вас із концерном «Енран», компанією, яка в повному значенні цього слова є другом Академії. На наші запитання погодився відповісти голова правління концерну «Енран» - **Микола Георгієвський.**
Якість - це наша мета і наше кредо.

- Протягом всього існування нашої держави виникало дуже багато великих фірм та підприємств, які незабаром зникли. Як вашій компанії вдалося втриматися на ринку в таких складних умовах?

- Вдале поєднання прагматизму та романтизму, а також розуміння того, де ми живемо. Будь-яку справу вирішують люди. Не потрібно забувати класиків: кадри вирішують усе. На мій погляд, основою нашого успіху є взаємовідносини між людьми, між власниками. Від цього багато чого залежить. Має існувати певний рівень стосунків, рівень загальної культури. Так само як і вміння самообмежуватися. Тобто не протиставляти свої інтереси інтересам колективу.

Як не дивно, але це є базові моменти спільного життя, соціології малої групи. Тим паче, багато компаній руйнувалися саме на рівні міжособистісних конфліктів. Люди не розуміли, що є головним, а що вторинним, від чого необхідно відмовитись сьогодні, заради яких переваг, і що ми будемо мати з цього завтра. Це все узгоджується в результаті взаємодії, яка базується саме на внутрішніх самообмеженнях. Якщо існує така взаємодія, то можна бути впевненим, що будь-яка справа, чи то в політиці, чи то в економіці, буде мати успіх. Те що ми зараз спостерігаємо в країні на макрорівні - це, в першу чергу, прояви повної неспроможності людей співвідносити власні інтереси з інтересами інших.

Отже, наша компанія збереглася і розвивається саме тому, що співробітники віднайшли необхідну формулу співставлення власних інтересів, інтересів колективу та інтересів держави. Ані технології, ані гроші не зможуть замінити стосунків між людьми.

- Тобто, зараз Ви можете сказати, що задоволені своєю командою?

- Безумовно. Саме завдяки цьому ми існуємо. Адже більше ніяких сприятливих факторів в нашій державі немає. Відсутня відповідна законодавча база, кредитна політика, джерела фінансування.

- На зустрічі студентів НаУКМА з Вами приблизно два роки тому Ви вказали, що головним критерієм підбору людей для Вас є надійність.

Чи змінилися ваші погляди на ці критерії з того часу?

- Ні, тому що надійність та порядність - це категорії, які не мають жорстких дефініцій. Кожен розуміє їх по-своєму, як це важливо для нього. Тому, безумовно, надійність дуже важлива. Я маю знати, на що мені розраховувати, коли я спілкуюся з цією людиною. А надто коли я знаю, що ця людина розпоряджається моїм майном. Так само як і я - її майном. Ми ж не можемо контролювати кожен крок наших співробітників, адже, як тільки це починається, фірма руйнується.

- Якими Ви бачите перспективи концерну «Енран» у майбутньому нашої держави?

- Це вже політика.... Мені трохи не подобається те, що у нас відбувається на рівні політики. На жаль, я не довіряю політикам. Я часто не бачу їх зацікавленості в позитивних змінах у країні. Національні ідеї знеславлені, адже під їх виглядом реалізуються сумнівні програми певних людей.

Що стосується майбутнього нашої компанії... Ми працюємо на людей. І ми будемо існувати доти, доки наша продукція буде відповідати потребам споживачів.

- Концерн «Енран» відомий різноманітними спонсорськими заходами. Чи не могли б Ви сказати, чому ваша компанія це робить? Чому це важливо?

- Перш за все, це емоційні мотиви. Коли ми допомагаємо дітям та інвалідам, просто розуміємо, що їм потрібна допомога, а ми в змозі щось для них зробити. Але зараз ми вже робимо це не просто шляхом перерахування грошей, адже грошам властиво зникати,

не доходячи до отримувача. Натомість, ми намагаємося допомагати в інший спосіб. Наприклад, в Харківському районі ми допомогли відремонтувати та устаткувати Центр реабілітації дітей, хворих на церебральний параліч.

- Ви також допомагаєте й Академії...

- Так. Але тут нами керують більш складні мотиви. В тому числі симпатія до В'ячеслава Брюховецького. Він лідер справжній і дуже важливий. Його якості говорять про те, що у вас в Академії все інакше. Звичайно, я б не хотів ідеалізувати В'ячеслава Степановича, адже, як будь-хто з нас, він не є вільним від своїх підходів, обов'язків. Але, тим не менш, загальний рівень вашого президента дозволяє бути впевненим, що В'ячеслав Степанович для Академії робить все, що від нього залежить. Тобто він працює не заради себе. І в цьому ваші переваги, переваги вашого Університету.

- На ваш погляд, що є характерними рисами нашої Академії?

- З того, що мені відомо, це перш за все, рівень свободи. Але свободи позитивної, яка дозволяє всім бути розкутими в своїй творчості та діяльності, яка дозволяє студенту бути вільним, але не перетворює його на анархіста. Це дуже важливо. Тоді, коли я спілкувався зі студентами, мені дуже сподобалися їх запитання. А назагал, мені подобається їх підхід до життя, лібералізм та зневага до дрібниць, виховання та культура.

*Розмову веде Юлія Коломак,
спеціаліст відділу
зв'язків із громадськістю*

Роман Шпорлюк

Імперія та нації. /Пер. з англ./ - К.: 2000. - 354 с.

Історія і сучасність - це звичне словосполучення набуває незвичного значення у книзі професора Гарвардського університету Романа Шпорлюка «Імперія та нації». Читач має нагоду ознайомитися як з історією важливих суспільних явищ і подій, так і з історією їхнього осмислення у працях відомого західного дослідника - і побачити, що ці історії є частиною сучасності.

Збірка містить статті, есе, огляди, присвячені історії та загальним політичним проблемам колишніх республік Радянського Союзу, які писалися упродовж останньої чверті ХХ століття і призначалися західному читачеві. Імперський спадок і національні проблеми, комунізм і націоналізм, проблеми державотворення на пострадянському просторі, становлення і розпад націй, виникнення і загибель Радянського Союзу - усі ці й багато інших проблем подаються автором крізь призму історичного досвіду становлення, розвитку і взаємодії східноєвропейських націй і держав, передусім України, Росії, Польщі та Білорусі.

Книгу адресовано суспільствознавцям: викладачам, дослідникам, студентам, а також усім, хто цікавиться новітньою історією Східної Європи.

Добре вчишся - отримай стипендію!

Минувши лихі часи занепаду, вітчизняна вища освіта набирає дедалі більше досвіду, а молоді українські спеціалісти користуються значним попитом як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках. Це підтверджує і той факт, що багато закордонних наукових та громадських організацій підприємств нагороджують зв'язки із вітчизняними вищими учбовими закладами, усіляко підтримують талановиту українську молодь, надають можливість здобути настільки корисний досвід практичної діяльності. Це також останнім часом стало дуже популярно серед українських політиків, урядовців та підприємців.

Ось і нещодавно в рамках спільного проекту Інституту східних студій (Польща) та Інституту трансформації суспільства (Україна), метою якого було: по-перше, підтримати талановиту українську молодь, яка навчається в провідному українському вузі на економічному та правничому факультетах, і яка орієнтована у своєму подальшому житті працювати заради формування європейської демократичної України; по-друге, сприяти зміцненню українсько-польських відносин на рівні наукових і навчальних закладів, формуючи тим самим конкретні підвалини реалізації стратегічного партнерства України і Польщі, перемогу здобули десять студентів НаУКМА: Перегинець Марія, Артамонова Катерина, Котляр Дмитро, Іващенко Святослав (факультет правничих наук), Гарбуза Юрій, Предко Ігор, Клименко Анатолій, Оксенюк Андрій, Панасенко Тетяна (факультет економічних наук), Лубчук Ігор (факультет інформатики).

Перші стипендії 14 грудня 2000 року у приміщенні Конференц-зали бізнес Школи НаУКМА вручали директор міжнародного відділу Інституту східних студій пан Єжи Рейт, доктор економіки директор Інституту трансформації суспільства пан Олег Соскін та президент Національного університету «Києво-Могиллянська академія» пан В'ячеслав Брюховецький. Відтепер наші студенти мають змогу брати участь у актуальних проектах, що впроваджуються Інститутом Східних Студій та Інститутом трансформації суспільства, відвідувати літні школи та міжнародні конференції, що є необхідним атрибутом європейської освіти. Слід також додати, що 2 лютого відбулося чергове засідання дирекції Інституту Східних Студій, на якому було наголошено на наявності у студентів-переможців ґрунтовних знань та практичних навичок, а також надзвичайної активності та працелюбності.

Ми щиро вітаємо переможців, зичимо їм успіхів та творчої наснаги!

Друзі Могилянки

не доходячи до отримувача. Натомість, ми намагаємося допомагати в інший спосіб. Наприклад, в Харківському районі ми допомогли відремонтувати та устаткувати Центр реабілітації дітей, хворих на церебральний параліч.

- Ви також допомагаєте й Академії...

- Так. Але тут нами керують більш складні мотиви. В тому числі симпатія до В'ячеслава Брюховецького. Він лідер справжній і дуже важливий. Його якості говорять про те, що у вас в Академії все інакше. Звичайно, я б не хотів ідеалізувати В'ячеслава Степановича, адже, як будь-хто з нас, він не є вільним від своїх підходів, обов'язків. Але, тим не менш, загальний рівень вашого президента дозволяє бути впевненим, що В'ячеслав Степанович для Академії робить все, що від нього залежить. Тобто він працює не заради себе. І в цьому ваші переваги, переваги вашого Університету.

- На ваш погляд, що є характерними рисами нашої Академії?

- З того, що мені відомо, це перш за все, рівень свободи. Але свободи позитивної, яка дозволяє всім бути розкутими в своїй творчості та діяльності, яка дозволяє студенту бути вільним, але не перетворює його на анархіста. Це дуже важливо. Тоді, коли я спілкувався зі студентами, мені дуже сподобалися їх запитання. А назагал, мені подобається їх підхід до життя, лібералізм та зневага до дрібниць, виховання та культура.

*Розмову веде Юлія Коломак,
спеціаліст відділу
зв'язків із громадськістю*

Роман Шпорлюк

Імперія та нації. /Пер. з англ./ - К.: 2000. - 354 с.

Історія і сучасність - це звичне словосполучення набуває незвичного значення у книзі професора Гарвардського університету Романа Шпорлюка «Імперія та нації». Читач має нагоду ознайомитися як з історією важливих суспільних явищ і подій, так і з історією їхнього осмислення у працях відомого західного дослідника - і побачити, що ці історії є частиною сучасності.

Збірка містить статті, есе, огляди, присвячені історії та нагальним політичним проблемам колишніх республік Радянського Союзу, які писалися упродовж останньої чверті XX століття і призначалися західному читачеві. Імперський спадок і національні проблеми, комунізм і націоналізм, проблеми державотворення на пострадянському просторі, становлення і розпад націй, виникнення і загибель Радянського Союзу - усі ці й багато інших проблем подаються автором крізь призму історичного досвіду становлення, розвитку і взаємодії східноєвропейських націй і держав, передусім України, Росії, Польщі та Білорусі.

Книгу адресовано суспільствознавцям: викладачам, дослідникам, студентам, а також усім, хто цікавиться новітньою історією Східної Європи.

Добре вчишся - отримай стипендію!

Минувши лихі часи занепаду, вітчизняна вища освіта набирає дедалі більше досвіду, а молоді українські спеціалісти користуються значним попитом як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках. Це підтверджує і той факт, що багато закордонних наукових та громадських організацій підприємств нагороджують зв'язки із вітчизняними вищими учбовими закладами, усіляко підтримують талановиту українську молодь, надають можливість здобути настільки корисний досвід практичної діяльності. Це також останнім часом стало дуже популярно серед українських політиків, урядовців та підприємців.

Ось і нещодавно в рамках спільного проекту Інституту східних студій (Польща) та Інституту трансформації суспільства (Україна), метою якого було: по-перше, підтримати талановиту українську молодь, яка навчається в провідному українському вузі на економічному та правничому факультетах, і яка орієнтована у своєму подальшому житті працювати заради формування європейської демократичної України; по-друге, сприяти зміцненню українсько-польських відносин на рівні наукових і навчальних закладів, формуючи тим самим конкретні підвалини реалізації стратегічного партнерства України і Польщі, перемогу здобули десять студентів НаУКМА: Перегинець Марія, Аргамонова Катерина, Котляр Дмитро, Іващенко Святослав (факультет правничих наук), Гарбуза Юрій, Предко Ігор, Клименко Анатолій, Оксенюк Андрій, Панасенко Тетяна (факультет економічних наук), Лубчук Ігор (факультет інформатики).

Перші стипендії 14 грудня 2000 року у приміщенні Конференц-зали бізнес Школи НаУКМА вручали директор міжнародного відділу Інституту східних студій пан Єжи Рейт, доктор економіки директор Інституту трансформації суспільства пан Олег Соскін та президент Національного університету «Києво-Могилянська академія» пан В'ячеслав Брюховецький. Відтепер наші студенти мають змогу брати участь у актуальних проектах, що впроваджуються Інститутом Східних Студій та Інститутом трансформації суспільства, відвідувати літні школи та міжнародні конференції, що є необхідним атрибутом європейської освіти. Слід також додати, що 2 лютого відбулося чергове засідання дирекції Інституту Східних Студій, на якому було наголошено на наявності у студентів-переможців ґрунтовних знань та практичних навичок, а також надзвичайної активності та працелюбності.

Ми щиро вітаємо переможців, зичимо їм успіхів та творчої наснаги!

**Почесний професор НаУКМА,
Директор Гарвардського інституту
українських студій
Роман Шпорлюк :
«Я є сам частиною історії»**

«Починаючи з шести років свого життя, я бачив багато сил: я бачив гітлерівську армію, я бачив Радянську Армію, я бачив радянських полонених, я бачив жертви голокосту... Отже, я щось таки бачив.»

Те, що зустрівав Роман Шпорлюк на своєму життєвому шляху, й визначило справу його життя: нині він професор української історії Гарвардського університету - колись звичайний хлопчик з Тернопільського краю понівеченої війнами, не своєї України.

Люблін-Оксфорд-Стенфорд-Мічиган-Гарвард... Наполеглива праця відчиняла Романові Шпорлюку двері кращих університетів світу. Очолюючи Інститут українських студій у Гарварді, п. Роман намагається привернути увагу західних вчених до української історії, сприяє подоланню стереотипів та упереджень світової спільноти щодо розвитку української нації.

Будучи почесним професором НаУКМА, Роман Шпорлюк тісно співпрацює з Центром європейських гуманітарних досліджень. Зокрема, нещодавно видавництво «Дух і Літера» здійснило видання його нової книги «Імперія та нації», збірки статей з історії України, Росії, Білорусі, Польщі. А студенти Академії отримали можливість послухати виняткову лекцію-імпровізацію, в якій пан професор виклав свої погляди на нашу історію. І, не зважаючи на, начебто, такий знайомий матеріал, по закінченні лекції чомусь хотілося, щоб він говорив іще. Істориків такого рівня як професор Роман Шпорлюк небагато і в Україні, і в світі, отже, послухаємо його.

- Пане Романе, як і коли розпочалася Ваша співпраця з Києво-Могилянською академією?

- Коли професор Брюховецький був у Сполучених Штатах, ми з ним зустрілися у Мічиганському університеті, це ще був Радянський Союз... а потім він кілька разів запрошував мене сюди. І до середини 90-х років я мав досить часті контакти з Академією: читав лекції, навіть котрогось року виступав вступну промову...

- А після середини 90-х років?

- Зв'язки стали рідшими. Хіба що кілька років тому я приїжджав на конференцію, організовану Центром європейських гуманітарних досліджень. Але натомість я досить активно співпрацюю з окремими вченими з Академії - зокрема з Леонідом Фінбергом, Костянтином Сіговим. Вони навіть публікували мої статті у своєму журналі.

- Чи не плануєте приїхати сюди із серією лекцій?

- Ні, це є практично неможливим з огляду на мою роботу, на сильне навантаження, на ту нещасну книжку, яка мені забирає так багато часу і яку мені так важко писати...

- Ви готуєте нову книгу?

- Це має бути історія України від кінця 18 століття до наших днів - до 1991-го року. Отже, я так підсумую все сказане на лекції: моїм завданням є вміти аналізувати, описувати виникнення і розвиток українського національного руху, формування сучасної української нації, послугуючись такими науковими поняттями, категоріями, методами, які були б зрозумілі і прийнятні для тих людей, які особливого інтересу до України не мають. Я за освітою також юрист, вивчав досить багато і політологію, соціологію. Тож я маю намір розвинути таку інтерпретацію української історії, яка б враховувала досягнення і тих найновіших дисциплін - порівняльних, методологічних. А говорячи афористично (чи парадоксально), мене цікавить та «пов'язаність», яка існує в історії різних держав: розвиток націй Європи, їх взаємні впливи. І в тому контексті дуже добре знати власне Україну, бо це дає нам можливість ліпше зрозуміти феномен нації загалом.

- Чи співпрацюєте Ви з іншими вузами в Україні?

- Так, звичайно. Адже Інститут українських студій - це не є навчальна установа, ми не маємо студентів, лише пропонуємо окремі лекції. І то там треба вести, скажімо курс з історії Східної Європи, щоб в його контексті знайомити студентів з історією України, бо як я цього року вів групу з історії України, то мав у ній лише двох корейців... А так наш інститут займається виданням статей, організацією міждисциплінарних семінарів і ми маємо професійні зв'язки з українськими науковцями.

- Прибувши до України цього разу, що Ви побачили тут - в Академії, у Києві й у країні загалом?

- Академія загалом виглядає краще, ніж 1999-го року, коли я тут був востаннє: і будинки гарніші, поремонтовані, і аудиторії... Тож загальне враження дуже позитивне. Щодо Києва, то тут також бачу багато покращень. Але щодо України загалом... Хоча я не займаю якоїсь певної позиції з приводу того, що тут діється, мене турбують певні проблеми, і мене, наприклад, тішило б, якби в Україні відбулися позитивні зміни в економіці. І, знаєте, мене дуже турбує те, що на Україні так багато п'ють, так само, як і те, що я бачу багато молодих людей, які палять. Я читаю статистику, що кількість населення скорочується, тривалість життя зменшується... А я б хотів бачити більш активне і більш позитивне ставлення молодих людей до життя. Я часто чую, як молодь каже, що й те погане, й те погане, і я їм співчуваю, але мені б хотілося, щоб вони також пам'ятали, що живуть в Україні вільнішій, ніж будь-яка, що існувала тут протягом століть, і ви маєте більше свободи, ніж в будь-який час ваші батьки, діди та прадіди. Я гадаю, Україні зараз потрібен молодіжний рух за краще майбутнє. Це могло б початися, наприклад, з руху проти алкоголю...

*Розмову вела Оlesia Струк,
студентка ФСНТ-І*

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ЦЕНТР В АКАДЕМІЇ

«Досліджуємо Європу - Європа досліджує нас» - ця стрічка бігла монітором комп'ютера Центру європейських гуманітарних досліджень. Дві невеличкі кімнатки в приміщенні 4-го корпусу концентрують у собі науковий гуманітарний простір нинішньої Європи.

...А починалося все з найпершої Вченої Ради НаУКМА, на якій теперішній керівник ЦЄГД Костянтин Сігов (а він саме повернувся із Сорбонни, де викладав філософію) розказав В'ячеславу Брюховецькому про ідею створення Франко-української лабораторії. Через деякий час діяльність лабораторії настільки розширилася, що довелося трансформуватись у Центр європейських гуманітарних досліджень. І сьогодні Центр охоплює надзвичайно широкий спектр наукової діяльності, презентуючи її широкому загалу через видання книг та часопису «Дух і літера». Докладніше про цей «спектр» - у розмові з п.Костянтином Сіговим.

- Пане Костянтіне, які основні напрямки діяльності вашого Центру?

- Важливим напрямком діяльності є видання книг - оригінальних і перекладених монографій українською мовою. Цей академічний рік був у нас надзвичайно плідним. Українські читачі вже зустріли оксфордську «Енциклопедію політичної думки», книгу почесного професора НаУКМА Поля Рікера «Сам як інший» (про питання етики та ідентичності) - а це таки подія у науковому житті України, адже Рікер - це філософ номер один в Європі. Вийшла також книга гарвардського професора Френсіса Дворніка про слов'ян в історії Європи, «монстр» політологічної думки - «Левіафан» Т.Гоббса. А публікація двох книг Ганни Арентс: «Джерела тоталітаризму» та «Між минулим та майбутнім» - наші нові внески в український історико-політично-філософський простір. І, звичайно, велике значення в нашій діяльності має видання часопису «Дух і Літера», в якому намагаємось тримати руку на пульсі як європейської, так і української суспільної та гуманітарної думки.

Чіткіше уявлення про те, що відбувається у Центрі, дають наукові семінари та конференції. Зокрема у 2000-му році у нас була конференція, спільна з Гьоте-інститутом, про історичну ідентичність, в якій брали участь фахівці найвищого рівня з Німеччини - Ютта Шеррер та Райнгарт Козелик. Далі була конференція про естетику сучасної Австрії і Європи, на яку приїхав професор з Віденського університету... Наш часопис «Дух і Літера» друкуватиме матеріали цього семінару.

Продовжує свою працю семінар ім.Лисяк-Рудницького під керівництвом Леоніда Фінберга, на який ми запрошуємо цікавих гостей, як, наприклад, Адам Міхнік - лідер польської «Солідарності», головний редактор «Газети Вибірчої». Останній семінар було присвячено обговоренню нової книги Р.Шпорлюка «Імперія та нації». Цікавими були дискусії на основі «українського бестселера» «Софія-Логос» С.Аверинцева. Ця книга, яку ми власне і видали, на останньому львівському ярмарку отримала спеціальну відзнаку.

- Хто працює в Центрі європейських та гуманітарних досліджень?

- Це такі науковці як Леонід Фінберг, Вадим Скуратівський, Віктор Малахов... Ви знаєте, важко перелічити усі імена. Але саме завдяки виданню книг і часопису ми намагаємось залучити найкращих інтелектуалів України. Ми не маємо, як відомо, достатнього бюджету, аби всім дати ставки, тому знаходимо інші можливості, щоб люди працювали на славу НаУКМА.

- З якими університетами чи структурами ви співпрацюєте?

- З самого початку це була Сорбонна (а точніше - Вища школа соціальних досліджень), Женевський та Римський університети, університет у Манчестері, Гарвард... Важко назвати країну, з якою сьогодні ми не співпрацюємо.

- А в Україні?

- Маємо дуже добрі контакти з нашими львівськими колегами - Львівською духовною Академією, часописом «І», редакцією «Критики», і, безумовно, я не можу не згадати про міжнародний фонд «Відродження», який постійно нас підтримує.

- А над чим ви працюєте зараз?

- Взагалі маємо багато плідних ідей щодо напрямків аналізу «пост-тоталітарного» світу. Разом з Гьоте-інститутом хочемо організувати конференцію про так зване спокутування тоталітарного досвіду: як виходити з певних схем, штампів, кліше доби холодної війни, таких опозицій, як «ми-вони». Цій темі буде присвячено і кілька номерів часопису «Дух і Літера». Я гадаю, зараз головне - сконцентруватися на тому, що, як кажуть французи, «тримає за серце», і не розпорошувати сили. Загалом, студенти свідчать про те, що вже зростає покоління, для якого діяльність Європейського центру - це справді і Дух, і Літера.

*Розмову вела Олеся Струк,
студентка ФСНТ-І*

Витяги зі щоденника киево-могилянського ваганта, що намагався доїхати до різдвяних Карпат

День 1-й:

Вийшли з Києва. Мені з Василем одразу ж була доручена почесна місія супроводжувати дарунок Академії Рожнівському колегіуму - ящик з 20 кг книжок. Напевно, завтра вранці будуть боліти плечі (а ще ж кажуть, знання за плечима не носити!).

День 2-й:

На жаль, вчора я мав рацію.

Львів справді чудове місто, справжній «маленький Париж», здатний зачарувати своїм двадцятикопечним проїздом в трамваї навіть не схильного до ліричних відступів студента.

Завдяки дипломатичному таланту, а може й медичному диплому (адже Володимир Вікторович Макареня за фахом лікар) нашого керівника ми отримали першокласні кімнати в гуртожитку з чудовим видом на... кладовище. Нам пощастило, що наш гуртожиток був розташований майже у центрі Львова біля відомого своїми скульптурними пам'ятками Личаківського кладовища. За успішне проведення операції з пошуку житла для могилянських вагантів Володимир Вікторовичу було надано почесне прізвище «Доктор».

Нарешті, нарешті, нарешті ми крокуємо старовинними вулицями Львова. Вулиця Руська, Вірменська, Площа Ринок - ці місця віками не змінювали своїх назв і, здається, зберегли подих минулих століть. Нам дуже пощастило, коли ми загубили наших викладачів, адже в іншому випадку ми б ніколи не приєдналися до групи з професійним екскурсоводом і не дізналися, що будинок з відомим Італійським подвір'ям був резиденцією польських королів, міська ратуша чотири рази руйнувалась, де саме на Площі Ринок стояв ганебний стовп для «скандальних баб» та багато іншого. Далі ми побачили Латинський кафедральний собор, пам'ятники А. Міцкевичу, Т. Шевченку, український варіант Статуї свободи, яка чомусь сидить (сподіваюсь, це не відображення української ментальності) і, нарешті, Львівський оперний театр.

День 3-й:

Культурна програма цього дня почалася з огляду Личаківського кладовища, яке тут описувати не збираюсь, адже щодо цієї визначної пам'ятки існує чимало літератури.

Ми на Митній площі, де знаходиться Бернардинський монастир, ченцем якого за легендою завадив потрапити до Раю підземний хід, що вів до розташованого поблизу жіночого монастиря. Зовсім поруч храм Св. Андрія, що зачаровує красою вітражів. А ось відома Вірменська церква, де колись так завзято Боярський бився із гвардійцями кардинала, Домініканський костюл, склепіння якого є точною зменшеною втричі копією склепіння собору Св. Петра в Римі. Трохи далі похмура будівля Єзуїтського колегіуму, що за іронією долі виховав найлютішого ворога колонізації та окатоличення українського народу - Богдана Хмельницького. В цей же день ми відвідали собор Св. Юра, Львівський університет ім. І. Франка.

Оскільки вечір за неофіційними правилами надавався студентам для самостійного вивчення культурно-історичної спадщини місця перебування, ми з наполегливістю та завзяттям справжніх могилянців занурилися у вир вечірнього життя львівських барів, кафе та інших місць, що так хвилюють душу кожного студента.

День 4-й:

Майже весь цей день був присвячений Олеському замку,

що розташований за 70 км. від Львова і являє собою взірць української оборонної архітектури 14 ст., перебудований поляками N-ну кількість разів до невпізнанності. Було досить цікаво. Наближався вечір. Львів готувався до Різдва, а ми - до нової подорожі. Тим вечором ми вирушали на Коломию. Було прикро залишати «маленький Париж» - місто з величезним шаром польської та австрійської культур, але незмінним українським духом.

День 5-й:

Бригадирський вагон поїзду «Львів - Чернівці» мабуть на все моє життя запам'ятається страшенною задихою та вологою постіллю. В Коломию ми прибули дуже рано і зустрічали світанок на порожніх вулицях цього невеликого, але охайного міста. Ми першими ввійшли в двері місцевого красзнавчого музею, а також до дещо незвичайного музею - Музею писанки (не плутати з Руславою).

Нарешті ми в Рожнівському колегіумі і ці кляті книжки не будуть обтяжувати моїх рук. Директор колегіуму зустрів нас привітно і дуже шкодував, що ми запізнились на добу. Це досить незвичайний колегіум, оскільки велика увага в ньому приділяється естетичному вихованню учнів, зокрема збереженню українських народних ремесел.

Всю нашу групу розібрали по родинах, навіть знайшлися охочі взяти до себе Володимира Вікторовича та Леоніда Свиридовича. Оскільки це було 6 січня, я потрапив на справжню різдвяну вечерю, що було дуже цікавим для мене. Справа в тому, що сам я з індустріального міста Східної України і, на жаль, різдвяні традиції не збереглися у моїй родині.

День 6-й:

Цього ранку ми від'їжджали з Рожніва до Чернівців, залишаючи тут пам'ять про себе та забираючи із собою незабутні враження про перебування у Рожніві разом з великими торбами з їжею та подарунками, що їх так наполегливо вручали нам гостинні рожнівці.

Мене особисто Чернівці вразили брутальністю кондукторів та величезним, як для Західної України, відсотком російськомовного населення.

День 7-й:

В Чернівці варто поїхати хоча б тільки для того, щоб побачити Чернівецький університет. Вдале поєднання романського, готичного та мавританського стилів перетворює центральний комплекс Університету на суцільний архітектурний шедевр. Але цього слід було очікувати, оскільки Університет одночасно будувався як резиденція

митрополитів. Навіть зараз Чернівецький університет є єдиним університетом в Україні, де існує філософсько-теологічний факультет. Весь час, коли я йшов подвір'ям чи заходив у Мармурову залу мене не залишало відчуття, що щось подібне, навіть трохи гірше, я вже десь бачив. Згадав! Так виглядають старовинні корпуси університетів Оксфорда і Кембріджа.

День 8-й:

За кілька хвилин поїзд зупиниться і наша подорож скінчиться. Прикро. В голову вже починають лізти думки про те, що треба буде написати звіт про свої враження від подорожі. Щось не дуже хочеться. А що робити?...

P.S. Хотілося б висловити окрему подяку викладачу спецмедгрупи Володимирі Вікторовичу Макарені та зав. кафедри фізкультури Леоніду Свиридовичу Крайченку за чудову подорож та ввічливі виходи з будь-якого скрутного становища, та ще багато за що; нарешті, без них було б просто нудно.

**Вигадав вагант ФПН-2 Лоза Дмитро
Корегував вигадане вагант ФПН-2 Юрманович Василь**

Публікації

Листопад 2000

1. Національному університету «Києво-Могилянська академія» - 385!// Освіта і кар'єра - 01.11.2000р.
2. Студенти вимили... Сковороду// Освіта і кар'єра - 01.11.2000р.
3. Антихристиянські переспіви,- Ю. Мицик // Кур'єр Кривбасу - 01.11.2000р.
4. Закривається ще одна біла пляма нашої славної історії (лист),- В. Брюховецький// Україна Business - 1- 8.11.2000р.
5. Освіта і віра (архітектура віросповідань в навчальних закладах України),- В. Соченко //Українська культура - №11-12 - 02.11.2000р.
6. До джерел духовності,- В.Скуратівський // Дзеркало тижня - 4-10.11.2000р.
7. Відроджується українська слава,- В.Брюховецький// ПіК- 7-13.11.2000р.
8. Через гендерні студії суспільство вивчає себе,- Л.Таран// Молодь України - 9.11.2000р.
9. «Назовите мою рыночную цену!», - Н. Осипчук // Сегодня - 10.11.2000р.
10. Встреча в «Могилянке»// Вечерний Николаев - 11.11.2000р.
11. Подайте мне на про... цветание,- Л.Поветкина // Сегодня - 14.11.2000р.
12. Хто мис «головну лисину»?- А. Кокотюха // ПіК - 31.10 - 6.11.2000р.
13. Фонд «Відродження» - українська установа,- Є.Бистрицький// ПіК - 31.10-6.11.2000р.
14. Обід по-студентському або Дещо про меню вузівських їдалень Києва,- К.Кудрявцева// Товариш - 15.11.2000р.-
15. «Екологія - Это серый кардинал...»// Вечерний Николаев - 23.11.2000р.
16. Уки и Укры,- Т.Ткачук// Киевские ведомости - 30.11.2000р.
17. Освітня галузь (про конференцію з сучасних освітніх технологій у соціальній сфері)// Наука сьогодні - №49-2000р.
18. Синдром подвійного переходу,- Л.Брюховецька// Кіно-Театр №6(32)- 2000р.
19. Згадуючи одну епоху... (до патології світової історії),- В.Скуратівський// Президент - 2000р.
20. Наукові записки НаУКМА. Том 17 Філологія// критика - рік 4, число 10(36)
21. «Не можу назвати жодної своєї мрії початку 90-х років, яка б не здійснилася» (Напередодні: Україна на зламі століть),- В'ячеслав Брюховецький// «Український вимір» - листопад 2000р.

Грудень 2000

1. Фулбрайт для Українців: «І чужому навчається»// ПіК - 28.11.2000 -4.12.2000р.
2. Кіно-Театр 06.2000 // Критика-04.12.2000р.
3. Львівська двокрапка,- Д.Клочко// Критика - 04.12.2000р.
4. Інтернету бути в школах,- Г.Заїка// Голос України - 05.12.2000р.

5. Мрії про інтернет на порозі XXI століття,- М.Карась // Україна молода - 05.12.2000р.
6. Критерії «недореформ», - Л.Івшина, О.Іванцов, В.Зам'ятін, Н.Трофімова// День - 9.12.2000р.
7. Нація тоді стає нацією, коли етнос перетворюється на суб'єкт світової історії,- Л.Івшина, С.Махун, М.Зубар// День-12.12.2000р.
8. Відповідь М.Поповича // Київські Відомості - 23.12.2000р.
9. Інтелектуальна гра Го - дорога до визнання,- Н.Бігун // День 07.12.2000р.
10. Мігранти в Києві - хто вони?// Проблеми міграції - №1. - 12.2000р.
11. The Friends of the Academy// Welcome to Ukraine - 2000р.

Січень 2001

1. Пристрасті навколо правопису,- О.Пономарів // Слово просвіти - №1 - 2001р.
2. Наука приймати рішення в період змін,- Д.Клочко // День - 05.01.2001р.
3. Михайло Погребинський: «Це був рік зі знаком плюс», - Ю.Константинов// Президентський вісник. - 06.01.2001р
4. «Кіно-театр» №6.2000. // Культура і життя - 06.01.2001р.
5. Зброєносці істини// Київські Відомості - 12.01.2001р.
6. Навстречу трьохязыччю// Киевские Ведомости - 13.01.2001р.
7. Петро Могила: екуменіст і просвітник, або Європейський вибір українського митрополита, - І.Сюдюков// День - 13.01.2001р.
8. Новое о Спиридоне Черкасенко,- Ю.Степаненко // Южная правда - 16.01.2001р.
9. Коріння Миколаївської Могилянки (до 5-річчя філії НаУКМА)// Рідне Прибужжя - 16.01.2001р.
10. Двойной юбилей в Николаевской «Могилянке», - М.Багмет// Вечерний Николаев - 16.01.2001р.
11. Акселерат, или 5 лет НФ НаУКМА,- А.Виноградова // Вечерний Николаев - 18.01.2001р.
12. Мирослав Попович: «Дніпро не роз'єднує, а з'єднує Україну», - М.Славинський// Президентський вісник - 13-19.01.2001р.
13. «Патологічний переписувач» Роман Шпорлюк, - М.Мазурін// День - 19.01.2001р.
14. Вона у житті і в науці, - Г.Сивокін// Урядовий Кур'єр - 20.01.2001р.
15. На здобуття Національної премії України імені Тараса Шевченка// Президентський вісник - 20-26.01.2001р.
16. На день святої Тетяни спудеї Могилянки дискутують про розум і насильство, - О.Охрімчук// Хрещатик - 25.01.2001р.
17. Київська Духовна Академія в 1911-15 рр., Ф.Кульчинський // Наша віра - №1. - 01.2001р.

В січні вийшов ювілейний номер Наукових записок НаУКМА присвячений 385-річчю КМА, до якого ввійшли найкращі доповіді з Міжнародної наукової конференції «Києво-Могилянська академія в історії України».

НАШІ НАУКМОВЦІ:

1. За цікаву і змістовну пленарну доповідь:

Яцків Ярослав Степанович - академік

Брик Михайло Теодорович - професор

Мусіяка Віктор Лаврентійович - професор

Гарань Олексій Васильович - професор

Гусєв Валентин Іванович - професор

2. Колектив наукової бібліотеки НаУКМА

За плідну працю над створенням бібліографічних покажчиків та збірників на пошану:

Ярошенко Тетяна Олександрівна

Козакова Наталія Володимирівна

Патрушева Тетяна Олексіївна

3. Колектив Культурно-мистецького центру НаУКМА

За активну участь в житті НаУКМА та невтомну працю по збереженню духовної атури Академії

Замостян Олена Василівна

Ігнатовська Олена Іванівна

4. Ініціативна група ІКЦ під керівництвом Кислюка Володимира Микитовича

За організацію та проведення Інтернет-конференції НаУКМА

5. Керівники диспуту "Пізнання та Насильство"

За відродження давніх вітчизняних інтелектуальних традицій

Горський Вілен Сергійович

Гусєв Валентин Іванович

Сватко Юрій Іванович

Гретькова Олена Василівна

Учасники:

Кулаков Андрій

Єрмоленко Володимир

Падалка Віталій

6. Керівник Круглого столу "Японознавство в НаУКМА: пріоритети"

За нововведення в роботі конференції

Резацєпко Володимир Федорович

7. Студентське наукове товариство та команду SIFE НаУКМА

За організацію і проведення круглого столу "Сучасна українська нація та націоналізм на межі третього тисячоліття: перспективи розвитку"

Грицак Павло

8. Наймолодший учасник роботи секції "Археологія"

За успішний дебют

Пефтиць Дмитро

9. Міжнародному благодійному фонду відродження КМА

За благодійну фінансову підтримку Днів Науки та заходів, пов'язаних з ними

Кобзар Володимир Федорович

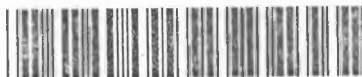
Номер підготовлено Відділом зв'язків із громадськістю

Національного університету "Києво-Могилянська академія"

Наша адреса: Київ, 04070, вул. Сковороди, 2, 4-й корпус, 4-й поверх, к.401, 408

тел. +38 (044) 417-82-15, e-mail: pr@ukma.kiev.ua; <http://www.ukma.kiev.ua>

UKMA Library * Book

0698818